Lay Teachers

Sprijinirea profesorilor necalificați pentru introducerea limbilor naționale pentru refugiați

2018-1-ES01-KA204-050993

Bazele teoretice și pedagogice

Rezultat Intelectual 2:

LAY TEACHERS Platforma online de resurse educaționale deschise privind introducerea limbilor naționale pentru migranți și refugiați

Co-funded by the Erasmus+ Programme of the European Union

Acest proiect (2018-1-ES01-KA204-050993) a fost finanțat cu sprijinul Comisiei Europene. Informațiile reflectă opiniile autorilor și Comisia nu poate fi considerată responsabilă de modul în care ar putea fi utilizate informațiile cuprinse în acesta.

CUPRINS

Introducere ..... **¡Error! Marcador no definido.**

Capitolul 1: Introducerea limbii naționale pentru migranți **¡Error! Marcador no definido.**

Capitolul 2: Pedagogii de învățare activă 6

Capitolul 3: Metodologie și tehnici de formare participativă 9

Capitolul 4. Cultivarea dobândirii competențelor lingvistice înainte de învățarea la clasă ..... **¡Error! Marcador no definido.**

Capitolul 5. Metode nonformale de introducere a culturii și a limbajului ..... **¡Error! Marcador no definido.**

Capitolul 6: Identificarea și evaluarea competențelor profesorilor laici ..... **¡Error! Marcador no definido.**

Introducere

Bazele teoretice și pedagogice (TPB) constau într-un document care analizează și descrie cele mai relevante **fundamente teoretice și abordări pedagogice** de ultimă oră privind sprijinul profesorilor necalificați și voluntarilor din educația pentru adulți cu metode și resurse neconvenționale inovatoare și adecvate de predare-învățare pentru a introduce limbile naționale pentru migranți și refugiați.

a) Fundamente teoretice: reguli, principii sau teorii pe care se bazează metodele și resursele neconvenționale de predare-învățare pentru a introduce limbile naționale pentru migranți și refugiați

b) Abordări pedagogice: modalități prin care profesorii aplică metode și resurse non-convenționale de predare-învățare atunci când introduc limbile naționale pentru migranți și refugiați, relaționate cu teoria și practica predării.

TPB este unul dintre numeroasele elemente care trebuie incluse în **Platforma Online LAY TEACHERS (IO.2)**. Utilizatorii țintă ai TPB sunt ”profesori și voluntari necalificați care lucrează cu furnizori de educație pentru adulți și organizații ale societății civile, la nivel național și european”. Adică aceiași utilizatori-țintă ai IO.2 și ai proiectului.

Informațiile furnizate în Bazele Teoretice și Pedagogice au fost structurate pe baza celor șase Capitole ale Rezultatelor Învățării identificate în primul rezultat intelectual al proiectului: **Ghidul de formare LAY TEACHERS privind introducerea limbilor naționale pentru refugiați**.

Capitolul 1: Introducerea limbii naționale pentru migranți

Capitolul de învățare 1 ”Introducerea limbilor naționale pentru migranți”, va include abordări care vor fi adresate profesorilor laici care lucrează în medii nonformale. Scopul final este de a îmbunătăți abilitățile de comunicare ale beneficiarilor prin metodologii lingvistice inovatoare. Toate tehnicile relevante incluse vor fi construite într-un mod simplu și clar, pentru a răspunde cerințelor zilnice ale grupului țintă. Instrumentele vor fi ușor de folosit și accesibile pentru beneficiari, astfel încât vom asigura participarea activă și integrarea acestor abordări în colaborarea lor cu migranții. Această unitate va fi împărțită în 5 secțiuni:

1. Test ”Sunteți un profesor laic - și încă nu știți acest lucru?”
2. Introducerea limbii naționale pentru migranți prin metodologii relevante: vorbire și ascultare.
3. Introducerea limbii naționale pentru migranți prin metodologii relevante: scris și citit.
4. Educația și limbajul din perspectiva experienței.
5. Empatizarea cu studentul migrant/refugiat.

În ceea ce privește obiectivul principal al acestui capitol de învățare, beneficiarii direcți vor fi dotați cu metodologii și tehnici menite să le îmbunătățească colaborarea și coordonarea cu migranții. Scopul final este realizarea unei comunicări eficiente între grupul țintă și utilizatorii finali prin eliminarea barierei lingvistice.

Ce este un Profesor Laic?

Primul pas pentru implementarea acestui modul este identificarea persoanelor care se definesc drept ”profesori laici”. Pentru acordarea caracterizării de ”profesorul laic” cuiva, este important să se determine caracteristicile și termenii acestui grup țintă.

Un profesor laic este un profesor necalificat care colaborează cu migranții și refugiații, pentru a le introduce elementele de bază ale limbii sale naționale. Principalele caracteristici ale acestui profil este faptul că un profesor laic este o personalitate de susținere și empatică, care oferă sfaturi celorlalți și înțelege profund nevoile și emoțiile interlocutorilor săi. El/ea găsește rezolvarea eficientă a problemelor și ajută atunci când cineva are nevoie, chiar dacă conflictul este mai mult sau mai puțin complicat. Ideea generală este că profesorii laici îi motivează întotdeauna pe ceilalți pentru a acționa mai activ mult decât pasiv prin metodologii eficiente de comunicare.

În scopul acestei secțiuni, vor fi aplicate metodologii legate de sarcini simple de zi cu zi care promovează colaborarea și comunicarea eficientă în cadrul indivizilor/grupurilor. Prin intermediul acestui capitol beneficiarii vor avea șansa de a descoperi tehnici și metodologii lingvistice de bază care îi vor ajuta să înțeleagă mai bine limba țării lor gazdă.

Care este importanța metodologiilor și tehnicilor lingvistice?

Metodologiile lingvistice implică dezvoltarea abilităților observaționale și analitice pentru a înțelege modul în care funcționează limbajul și cum este utilizat pentru a comunica mesaje.

Scopul acestor metode este identificarea tiparelor sonore ale limbilor, compoziția cuvintelor, sensul limbii vorbite și scrise și istoria limbilor în timp. Este punctul de plecare pentru introducerea principalelor caracteristici ale unei limbi naționale pentru străini.

Limba ca mod de răspândire a culturii

Limba națională este inclusă în caracteristica culturală a unei țări și ”atestă” multe elemente, tradiții și valori pentru această societate. Variabila ”limbă” determină modul de a trăi și de a se comporta într-un sistem social care este afectat și de influențele din alte culturi. Într-o societate care se schimbă constant, elementul lingvistic și comunicarea își mențin identitatea culturală. În această secțiune, vom oferi informații legate de modul în care limba promovează cultura fiecărei țări partenere (de exemplu poezie, filozofie etc.).

Educația și Limba în mediile non-profesionale

Furnizarea de inițiative educaționale/pedagogice pentru schimbul de bune practici între țările partenere. Ar trebui să luăm în considerare flexibilitatea mediilor de învățare neconvenționale, astfel încât să existe mai mult spațiu pentru a aplica abordări inovatoare. Aceste abordări ar trebui să acopere necesitatea îmbunătățirii abilităților de comunicare și colaborare între grupul țintă și migranți, ținând cont, totuși, de importanța și utilitatea limbii.

Abordări Pedagogice:

Capitolul de învățare 1 va include metodologii și tehnici de comunicare de bază care vizează îmbunătățirea beneficiarilor cu competențe care vor include toate perspectivele de comunicare (verbale și non-verbale) pentru a acoperi un spectru mai larg de elemente lingvistice care ar putea fi diferențiate privind contextul cultural al beneficiarilor. Strategiile și instrumentele de comunicare vor fi axate în principal pe modul în care profesorii laici pot aborda migranții, cu care lucrează, în vederea educării și formării lor pentru a se asigura că înțeleg limba națională pe care trebuie să o învețe.

Învățare experiențială:

Capitolul 1 de învățare va include o introducere în Învățarea experiențială. Învățarea experiențială este o metodă de predare care oferă o posibilitate studentului să învețe prin trecerea sa de la un participant pasiv la un participant activ în procesul de învățare (Beard, 2010). Învățarea experiențială pare să îmbunătățească mai mult performanțele cursanților, în comparație cu pregătirea la clasă. De asemenea, îmbunătățește atitudinile față de învățare, deoarece natura personală a învățării experiențiale implică emoțiile cursanților, precum și cunoștințele și abilitățile acestora. Mai mult, acest mod de învățare oferă oportunități de creativitate, deoarece cursanții au șanse mai bune de a învăța acea lecție atunci când ajung să interacționeze cu experiențele reale de viață. Mai mult, oferă posibilitatea reflecției. Reflecția este o componentă integrantă a procesului de învățare experiențială, care îi ajută pe cursanți să facă conexiuni personale cu materialul de învățare și, prin urmare, îi ajută să înțeleagă mai bine modul în care conceptele învățate pot fi aplicate în alte circumstanțe. Nu în ultimul rând, pregătește studenții pentru viața reală și pentru experiența lumii reale. Învățarea experiențială ia concepte și le face ”reale”, aplicându-le la sarcini practice, cu rezultate reale.

Concluzii

- Acest capitol de învățare își propune să introducă grupului țintă elementele principale și obiectivele proiectului. Metodologiile și tehnicile incluse vor fi determinate și construite într-un mod care să răspundă direct nevoilor profilului profesorilor laici.
- Bariera lingvistică și lipsa abordărilor educaționale și a informațiilor furnizate profesionistului care lucrează în domeniul migrației pot crea neînțelegeri și o comunicare și colaborare ineficiente între grupurile țintă (profesioniști și migranți).
- Este foarte important ca participanții implicați să înțeleagă clar importanța eliminării barierelor lingvistice pentru a avea o colaborare și o coordonare mai eficiente cu oameni din medii culturale diferite.
- Limba națională este cea mai crucială problemă care trebuie abordată de comunitatea care găzduiește migranți și refugiați, pentru a le asigura incluziunea și integrarea lină în noua lor societate. Astfel, este un fenomen social care trebuie rezolvat de o audiență mai mare și nu numai de oameni, care interacționează cu migranții sau refugiații.

Capitolul 2: Pedagogii de învățare activă

Învățarea activă este ”o metodă de învățare în care cursanții sunt implicați activ sau experiențial în procesul de învățare” (Bonwell & Eison 1991).

Familiile, profesorii, administratorii, oamenii de știință și factorii de decizie caută în mod continuu abordări pentru creșterea învățării cursanților. Promovarea pedagogiilor de învățare activă capătă amploare în literatura de specialitate și în domeniile politicii, ca o soluție viabilă pentru creșterea performanțelor cursanților. Învățarea activă este în contrast cu modurile de învățare ”tradiționale” în care cursanții sunt destinatari pasivi ai cunoștințelor de la un expert. Aceste abordări didactice variază de la activități scurte și simple precum scrierea în jurnale, rezolvarea problemelor și discuții în pereche, până la activități implicate sau cadre pedagogice precum studii de caz, jocuri de rol și învățare structurată bazată pe echipă.

Într-o clasă ”tradițională”, este obișnuit ca doar unii studenți dintr-un anumit curs să participe la a pune sau a răspunde la întrebări. În schimb, o clasă cu activități de învățare activă de succes oferă o oportunitate pentru toți cursanții dintr-o clasă să gândească și să se implice cu materialul de curs și să practice abilități pentru învățare, aplicare, sinteză sau rezumare a materialului respectiv.

Utilizarea strategiilor de învățare activă nu necesită abandonarea formatului prelegerii. Mai degrabă, adăugarea de mici strategii de învățare activă poate face prelegerea mai eficientă pentru învățarea studenților. Aceste activități oferă cursanților doar un minut sau două pentru a verifica înțelegerea materialului recent, pentru a exersa o abilitate sau pentru a evidenția lacune în cunoștințele lor înainte de a da o explicație.

Învățarea activă îmbunătățește rezultatele cursanților

Există o bază de dovezi bine stabilită care susține utilizarea învățării active. Avantajele utilizării unor astfel de activități sunt multe, inclusiv abilități îmbunătățite de gândire critică, memorare și transfer de informații noi crescute, motivație crescută, abilități interpersonale îmbunătățite și scădere nepromovării cursului (Prince, 2004).

De exemplu, Studiul Național de Angajare a Studenților (NSSE) a examinat experiențele de angajare a sute de mii de studenți de la peste 1600 de colegii și universități din 2000. Rezultatele constante ale acestor date arată că experiențele de învățare activă hands-on, integrativă și colaborativă duc la niveluri ridicate de realizare și dezvoltare personală a studenților (Kuh, O'Donnell și Schneider, 2017).

În cele din urmă, cercetarea relevă o influență reciprocă între învățarea activă și stările emoționale. Învățarea activă poate afecta pozitiv motivația cursanților (Owens, Sadler, Barlow și Smith-Walters, 2017); la rândul său, impactul global al motivației moderează caracteristicile cheie ale învățării, cum ar fi atenția și consolidarea memoriei (Cavenagh, 2016).

Tehnicile de evaluare în clasă (CAT) sunt un tip de activitate care funcționează deosebit de bine când un profesor/educator începe cu învățarea activă. Folosind aceste strategii sau variații ale acestora, vă pot ajuta să păstrați atenția cursanților și să îi ajutați să rețină și să transfere mai

bine cunoștințele și abilitățile din cursul dvs. CAT sunt, de regulă, activități neclasificate desfășurate în sala de clasă. Scopul lor este de a oferi instructorului feedback dacă studenții înțeleg sau nu materialul cursului, astfel încât ajustările să poată fi făcute înainte de sfârșitul trimestrului. Folosirea frecventă a CAT, de asemenea, îi poate asigura pe studenți că instructorul are un interes real și activ pentru procesul lor de învățare pe tot parcursul cursului, înainte de evaluarea sumativă (de exemplu, examenul final) de la sfârșitul trimestrului.

they are learning, write about it,

”Învățarea nu este un sport cu spectatori. Studenții nu învață multe doar stând în clasă ascultând profesorii, memorând sarcini reambalate și expunând răspunsuri. Ei trebuie să vorbească despre ceea ce învață, să scrie despre asta, să o relaționeze cu experiențele trecute și să o aplice în viața lor de zi cu zi. Trebuie să facă ceea ce învață ei înșiși”. (Chickering & Gamson, 1987, p. 3).

Pentru a promova implicarea cursanților în activitățile din clasă, mulți cercetători au sugerat strategii de învățare activă (Tedesco-Schneck, 2013; Keyser, 2000). De asemenea, învățarea activă a fost introdusă ca o cale către gândirea critică (Tedesco-Schneck, 2013) și pentru a stimula cursanții să gândească critic (Walker, 2003).

Importanța învățării active

Swain 1985) a afirmat că învățarea limbilor străine este mai eficientă atunci când limba țintă este utilizată în mod interactiv, în special în ceea ce privește înțelegerea limbii în general și îmbunătățirea abilităților de citire sau de ascultare în special. Conform Ellis 1993), interacțiunea în clasă duce la multe avantaje pentru învățarea limbilor străine, cum ar fi verificările înțelegerii, practicarea limbii și așa mai departe. Long and Porter (1985) au descoperit că atunci când cursanții care învață a doua limbă lucrau în grupuri, erau mai motivați, luau mai multă inițiativă și erau mai puțin anxioși cu privire la învățarea lor. Khamwan (2007) a constatat că, după formarea cursanților în utilizarea strategiilor interacționale ca instrumente pentru inițierea interacțiunii lor, răspunsurile lor la întrebările profesorului au fost mai lungi și mai semnificative.

Prin învățarea activă, putem face cursanții să fie creativi (Bakır, 2011) și să promovăm gândirea critică (Walker, 2003; Tedesco-Schneck, 2013). Utilizarea învățării active pentru promovarea gândirii critice datează din vremea lui Socrate care încuraja gândirea reflectivă prin interogare provocatoare. Interogarea socratică este una dintre strategiile de implicare a cursanților în învățarea activă și cultivarea gândirii critice.

Identificarea problemei

Profesorii/educatorii pot fi martorii unor ocazii când se confruntă cu o clasă pasivă în care cursanții nu răspund și evită interacțiunea cu profesorul. Uneori, cursanții nu răspund chiar dacă înțeleg întrebarea, știu răspunsul și sunt capabili să producă răspunsul. Învățarea activă se ocupă de implicarea studenților într-o activitate sau sarcină care îl va face pe cursant să

gândească și să analizeze informațiile predate. Poate apărea la fiecare etapă sau nivel al unei lecții, de la implicarea cursanților în subiect, prin participarea activă și conștientă la descoperirea limbajului și a regulilor, până la elaborarea liberă și activă. În plus, Bell și Kahrhoff (2006, p. 1) consideră că ”învățarea activă este un proces în care cursanții sunt angajați activ în construirea înțelegerii faptelor, ideilor și abilităților prin finalizarea sarcinilor și activităților dirijate de instructor. Este orice tip de activitate care îi implică pe studenți în procesul de învățare.”

Accentul este pus pe studenți ca și constructori și co-constructori ai propriilor cunoștințe. În învățarea activă procesul de învățare include experiențele și interesele cursanților, cunoștințele prealabile și crearea propriilor interpretări.

Concluzii

Învățarea activă este o tehnică eficientă de predare. Atunci când învățarea activă este comparată cu metodele tradiționale de predare (cum ar fi prelegerea), studenții învață mai mult, rețin informația mai mult timp și se bucură mai mult de curs. Învățarea activă permite studenților să învețe în sala de clasă cu ajutorul instructorului și a altor cursanți, mai mult decât pe cont propriu.

Strategiile de învățare activă promovează gândirea critică, învățarea creativă și învățarea corporativă. În cele din urmă, este important ca strategiile de învățare activă să fie încurajate și consolidate nu numai în orele de limbi străine, ci și la toate nivelurile de învățământ. Putem să plantăm în continuare sămânța și să încurajăm cursanții să-și folosească abilitățile de gândire în toate aspectele vieții.

Capitolul 3: Metodologie și tehnici de formare participativă

Pregătirea participativă este un proces non-formal, continuu de creștere și descoperire; un proces care activează atât formatorii, cât și cursanții într-o situație comună de învățare. Aceasta își propune să faciliteze procesele de învățare și gândire critică.

Abordarea participativă, cunoscută și sub denumirea de Freirean Approach, este o strategie de predare care încorporează teme sau zonă de conținut care sunt de interes pentru cursanți. Abordarea participativă este invenția educatorului brazilian Paulo Freire. Freire este autorul cărții "Pedagogy of the Oppressed" (”*Pedagogia celor oprimați*”). Mulți cercetători s-au referit, de asemenea, la această metodă ca Abordarea Freireană în educația alfabetizării lingvistice. Scopul acestei metode este de a utiliza învățarea limbii ca instrument pentru a oferi soluții la problemele sociale care afectează cursanții în viața lor de zi cu zi. Potrivit lui Jurno (citat în Spencer, 1992), Freire susține că problemele sociale nedrepte provin din analfabetism și soluția constă în a ajuta cursanții să devină mai puternici prin prisma circumstanțelor în care se află.

Acest capitol introduce conceptul teoretic de formare participativă. Analizează orientarea normativă a formării participative ca fiind fundamentală pentru înțelegerea metodologiei și principiilor pe care le aplică în practică.

Probleme în abordările convenționale ale formării

Sensul convențional al formării a fost transferul de expertiză de la formator la cursant, unde formatorul definește ceea ce un anumit set de cursanți trebuie să învețe. Această abordare presupune un flux unidirecțional de cunoștințe de la formator, care este ”expertul”, către cursant. Cursanții joacă un rol pasiv și sunt obligați să învețe ceea ce formatorul predă.

Această abordare a formării nu permite participanților să participe activ și oferă formatorului un control total asupra procesului.

Un punct de vedere alternativ asupra formării

Ca răspuns la precaritățile resimțite în abordările formării convenționale, abordările alternative ale formării au evoluat în a doua jumătate a secolului XX. este privită ca un proces de creștere și descoperire, care vizează nu doar ”a ști mai mult”, ci și ”a se comporta diferit”.

Concentrarea este pe construirea conștiinței critice a fiecăruia; examinarea valorilor, atitudinilor și orientărilor fiecăruia; pe ”dezghețarea” noțiunilor setate și a modelelor de comportament stabilite; și adresarea de întrebări, re-gândire și reînvățare.

Această abordare are ca scop construirea încrederii cursanților în capacitatea lor de a observa, critica, analiza și rezolvarea problemelor pe cont propriu. Aceasta permite unei persoane nu numai să relaționeze eficient cu ceilalți, ci și să se înțeleagă pe sine în ceea ce privește nevoile, sentimentele, motivațiile și experiențele trecute. Astfel, devine un proces de învățare, cu accent pe învățare și nu pe formare.

Cursanții sunt încurajați să își exprime propriile idei, să exploreze modalități de a-și rezolva problemele și să cerceteze propria lor realitate pe baza experiențelor lor. Metodologia sa este centrată pe cursant, bazată pe experiență și cu final deschis.

Tabelul de mai jos prezintă principalele diferențe între abordările convenționale și cele alternative ale formării:

Abordarea Convențională	Abordarea Alternativă
Învățarea ca un produs	Învățarea ca un proces
Controlată de Profesor/formator	Centrată pe Student/cursant
Transfer de cunoștințe	Descoperirea principiilor
Formator/profesor/instructor = expert	Formator/profesor/instructor = facilitator, persoană resursă
Cursant/student = nu știe nimic	Cursant/student = cunoașterea realității și capacitate deplină
Cursant = pasiv, receptiv	Cursant = activ, descoperă
Încurajează conformarea, copierea	Stimulează gândirea independentă, creativitatea

(Lammerink & Bolt, 2002)

Principiile formării participative

- Formarea participativă este centrată pe participanți. Pregătirea rezultă din nevoile specifice ale participanților, astfel cum sunt articulate de aceștia; se concentrează pe obiectivele lor, nu pe de obiectivele formatorului; iar participanții mențin controlul și influența asupra metodelor de formare.
- Învățarea este derivată prin experiențele participanților. Această abordare experiențială se bazează foarte mult pe experiențele trecute ale cursanților. Este întreprinsă o împărtășire sistematică de experiențe referitoare la temele formării din care sunt elaborate perspective pentru toată lumea. Un alt aspect al învățării experiențiale este generarea de experiențe comune în timpul formării. Acest lucru se realizează prin simulări și exerciții menite să ofere participanților experiențe pe temele formării. Combinația dintre experiențele trecute și experiențele aici-și-acum generate în timpul programului furnizează materiale pentru învățare.
- Crearea unui mediu de învățare adecvat este o considerație crucială. Este important ca participanții să se simtă acceptați așa cum sunt, în siguranță din punct de vedere psihologic pentru a împărtăși și experimenta și pentru a se bucura de sprijin reciproc.
- Un ingredient important al formării este utilitatea sa în viața de zi cu zi. Ceea ce se învață într-un program de formare trebuie transferat în situații reale. Acest transfer de învățare trebuie planificat cu atenție, întrucât nu are loc automat. Poate fi realizat printr-o metodă de planificare a acțiunilor, folosind participarea activă a cursanților.
- Rolul formatorului este crucial. În formarea participativă, nu doar expertiza tehnică a unui formator este importantă, ci și propriul său comportament și sistemul de valori care este esențial pentru succesul formării. În cadrul metodologiei formării participative, principalele obiective ale formatorului au două aspecte:

    a. Stimularea simțurilor critice ale cursanților; și

    b. Crearea condițiilor pentru învățare

Metodele formării participative

Formarea participativă are mai multe metode:

- Prelegere
- Studiu de caz
- Joc de rol
- Simulări
- Instrumente (de ex. Chestionare)
- Jocuri de învățare
- Videoclipuri
- Vizită pe teren

Dacă centrul învățării este creșterea cunoștințelor, atunci metodele utilizate pot fi prelegeri, vizite pe teren, demonstrații, studiu individual etc.

Dacă centrul învățării este creșterea competențelor, atunci metodele utilizate sunt mai mult sesiuni de practică, demonstrații, ucenicie și învățare prin practică.

Dacă centrul învățării este de a genera conștientizare, atunci metodele utilizate ar fi jocuri de rol, discuții în grupuri mici, studii de caz, simulare, jocuri de învățare, exerciții structurate etc.

Concluzii

Formarea participativă ajută oamenii să-și evalueze punctele forte și punctele slabe și să dobândească abilități relevante prin care să joace un rol semnificativ în societate. Ajută oamenii să conștientizeze poziția lor actuală în societate și rolul lor potențial în procesul de schimbare socială.

Capitolul 4. Cultivarea dobândirii competențelor lingvistice înainte de învățarea la clasă

Acest capitol acoperă fundamentele teoretice și abordările pedagogice despre cum să cultivați în mod optim etapele incipiente ale dobândirii limbajului într-un cadru informal de lucru. În acest scop, va traversa cele trei etape ale învățării incipiente a limbii; etapa tăcută, etapa incipientă de elaborare și etapa de apariție a vorbirii. Cursanților li se va asigura; cele mai bune practici pentru implicarea optimă a cursanților care învață limba în fiecare etapă, o idee clară a capacității cuprinzătoare a indivizilor în fiecare etapă, sfaturi despre cum să-și activeze din punct de vedere lingvistic locul de muncă și unele abordări centrate pe cursant pentru a încuraja cursanții într-un stadiu incipient în obiceiuri eficiente de studiu individual. Toate metodele oferite în acest capitol sunt înrădăcinate într-o idee de bază conform căreia, dacă cursantul care învață limba se simte pozitiv în ceea ce privește experiența sa în procesul de învățare a limbilor străine, este mult mai probabil să se înscrie în opțiunile viitoare pentru oportunități de învățare formalizate.

Rolul profesorilor laici este esențial în direcționarea procesului de învățare a limbilor într-o manieră plină de compasiune, încărcată pozitiv pentru cursantul de limbă, minimizând frustrarea și interacțiunile percepute drept negative, protejând moral cursanții pentru dobândirea limbii țării gazdă și facilitând astfel un proces de integrare mai lin în societatea gazdă și pe piața muncii.

Etapa tăcută

Prima etapă de achiziție a limbajului este cunoscută sub numele de ”etapa tăcută”. Această etapă poate dura de la câteva ore până la câteva luni, în funcție de cursant. Unii factori, care influențează durata timpului petrecut în această etapă: nivelul de educație formală, mediul familial, vârsta cursantului și durata timpului în națiunea gazdă, altfel cunoscută sub numele de timp petrecut în imersiunea limbii țintă.

Veți ști dacă cursantul se află în etapa tăcută a învățării limbii, dacă:

- înțeleg foarte puțin sau deloc comunicarea verbală
- sunt incapabili să verbalizeze comunicarea
- răspund la întrebări dând din cap sau clătinând capul pentru a indica ”da” sau ”nu”
- trebuie să deseneze, să arate sau să mimeze pentru a fi înțeleși

Din punct de vedere lingvistic, cursantul, indiferent dacă este conștient sau nu, a stăpânit setul de sunete fonetice pertinente limbii materne, care va fi util în dobândirea limbii noi și va face față provocărilor datorate așteptării sensului pe baza limbii lor materne.

În timpul etapei tăcute a cursantului predomină implicarea în dobândirea și practicarea unui vocabular nou. Achiziția continuă și rapidă a vocabularului este esențială pentru evoluția cursantului în această etapă.

În timpul etapei tăcute a limbii, cursantul se va simți probabil copleșit, neliniștit, frustrat, un sentiment de disociere față de crearea de sens și chiar deprimat. Aceștia vor fi hiperconștienți de comunicarea non-verbală a profesorilor laici, cum ar fi tonul verbal și poziția fizică în căutarea sensului.

Pentru a sprijini în mod optim cultivarea dobândirii de limbi străine în etapa tăcută a învățării limbilor profesorii laici ar trebui: să fie atenți ca stilul lor de comunicare non-verbală să fie deschis și primitor, să folosească numai saluturi de bază, să folosească o tablă mică și markere pentru a facilita desenarea comunicării de către cursant, să ajute elevii în selectarea cuvintelor și să modeleze cuvintele selectate, să pună doar întrebări care necesită un răspuns cu da sau nu, să implice utilizarea mimei, să așeze imagini lângă semnalizare scrisă și să creeze un poster vizual pentru spațiul lor de lucru despre cum se poate descărca o aplicație dicționar pentru mobil, să creeze cărți cu imagini pentru procese care necesită în mod obișnuit explicații, să evite corectarea peste măsură a cursantului, să activeze cât mai mult din spațiul de lucru cu vocabularul, folosind tehnici de învățare pasivă și, atunci când este posibil, să încurajeze cursanții să se implice în *echolalia*, repetarea verbală a noului vocabular.

Etapa de elaborare incipientă

A doua etapă în achiziția limbajului este cunoscută sub numele de ”etapa de elaborare incipientă”. Această etapă poate dura de la 6 luni la 1 an. Unii factori, care au influență asupra duratei timpului petrecut în această etapă: nivelul de educație formală, mediul familial, vârsta cursantului și durata timpului în națiunea gazdă, altfel cunoscută sub numele de timp petrecut în imersiunea limbii țintă, nivelul de implicare pe care cursantul îl are cu limba țărilor gazdă, de ex. care lucrează prin limba gazdă sau la domiciliu sau nivelul lor de implicare cu vorbitorii nativi față de vorbitorii de limba lor maternă și conștientizarea instrumentelor disponibile de învățare a limbii și nivelul de sprijin extern pe care îl dețin.

Veți ști dacă cursantul se află în etapa de elaborare incipientă a învățării limbii, dacă:

- folosesc limbajul într-un mod foarte limitat
- posedă aproximativ 1000 de cuvinte de vocabular
- sunt holofrastici (folosind numai expresii cu 1 cuvânt) progresând spre utilizarea unor fraze scurte de complexitate redusă
- comite frecvent erori gramaticale
- se bazează preponderent pe timpul prezent
- au începutul unor abilități extrem de începătoare de citire și scriere în limba țării gazdă *dacă știu să citească în limba maternă.

În timpul perioadei de elaborare incipientă a limbajului, în învățarea limbii cursantul va simți probabil mai puține emoții negative decât cele obișnuite în timpul etapei tăcute, deși totuși va simți probabil un anumit grad de copleșire, frustrare, anxietate care poate duce la sentimente de depresie. În cursul procesului de învățare a limbii străine, cursanții își exprimă frustrarea în termeni de pierdere a unui sentiment de identitate de la golul de comunicare dintre capacitatea lor de a se exprima în limba lor maternă și în limbile țărilor gazdă.

Pentru a sprijini în mod optim cultivarea dobândirii de limbi străine în perioada de elaborare incipientă a învățării limbilor ar trebui ca profesorii laici; să-și amintească încă o dată că stilul lor de comunicare non-verbală trebuie să fie deschis și primitor, să folosească saluturi informale de bază și simple, să modeleze cuvinte și fraze pentru studenți, să nu corecteze în exces cursanții, că să repete erorile în formatul lor corect, fără a opri urmărirea conversației de ex. ”Merg ieri acasă” răspuns ”Da, ai mers ieri acasă și…”, să folosească desenul comunicării ca

ultimă soluție, să pună doar întrebări care necesită un răspuns cu ”da” sau ”nu” sau întrebări simple dintr-o singură parte, să folosească verificarea înțelegerii prin întrebări, să reducă, dar să nu excludă în totalitate utilizarea mimei, să continue să utilizeze imagini lângă semnele scrise și să creeze un poster bazat pe imagini despre cum să descarce o aplicație de dicționar pentru mobil pentru plasarea în spațiul lor de lucru, să încerce să obțină înțelegerea limbii în comun de către cursanți prin comunicare verbală înainte de a apela la cărțile cu imagini din stadiul tăcut, să continue să evite corectarea în exces a cursantului, să mențină activarea cât mai mult posibil a spațiului de lucru cu vocabularul și să continue acolo unde este posibil să încurajeze elevii să se angajeze în *echolalia* (repetare verbală) a vocabularului nou și să scrie un nou vocabular relevant și, în sfârșit, o fișă cu o listă de verificare cu nevoile cursanților ar fi optimă; un caiet de vocabular, aplicație de dicționar mobil. și direcționarea către orice instrumente și/sau clase de limbă gratuite specifice fiecărei țări

Etapa de apariție a vorbirii

A treia etapă în achiziția limbajului este cunoscută sub denumirea de ”etapa de apariție a vorbirii”. Această etapă durează aproximativ 6 luni. Unii factori, care au influență asupra duratei timpului petrecut în această etapă; nivelul de educație formală, mediul familial, vârsta cursantului și durata timpului în națiunea gazdă, altfel cunoscută sub numele de timp petrecut în imersiunea limbii țintă, nivelul de implicare pe care cursantul îl are cu limba țărilor gazdă, de ex care lucrează prin limba gazdă, la domiciliu sau nivelul de implicare cu vorbitorii nativi față de vorbitorii de limba maternă, conștientizarea lor asupra instrumentelor disponibile de învățare a limbii și nivelul de sprijin extern pe care îl dețin și dacă au luat decizia personală de a învăța limba și/sau au început înscrierea la cursuri formale.

Veți ști dacă cursantul se află în etapa de apariție a vorbirii în procesul de învățare a limbii, dacă:

- cursantul posedă aproximativ 3000 de cuvinte în vocabular
- poate pune cuvinte în fraze, propoziții și întrebări scurte
- pot răspunde de ce și cum la întrebări
- comite frecvent erori gramaticale
- este competent în citirea și scrierea de bază
- nu înțelege glumele

În timpul etapei de apariție a vorbirii, în procesul de achiziție a limbajului, cursantul se simte mai încrezător cu noua limbă și este capabil să funcționeze în mod competent în sarcinile sale de zi cu zi, cu toate acestea, totuși experimentează sentimente de copleșire și anxietate, dar probabil a dezvoltat unele strategii personale pentru negocierea lor.

Pentru a sprijini în mod optim cultivarea dobândirii limbii în etapa de apariție a vorbirii în învățarea limbilor, profesorii laici ar trebui: să fie atenți ca stilul lor de comunicare non-verbală să fie deschis și primitor, să folosească saluturi de bază și mai complexe, să evite desenarea comunicării și apelarea la cărți cu imagini, să încurajeze cursantul să vorbească atunci când întimpină dificultăți, întrebări simple de ce și cum, să încurajeze și să acorde timp cursanților, să folosească o aplicație de dicționar mobil, să evite să corecteze cursantul în exces în loc să modeleze erorile în formatul lor corect, să mențină activat spațiul de lucru și, dacă este posibil,

să-i încurajeze pe cursanți să se angajeze în *echolalia* (repetarea verbală) a noului vocabular și să-i încurajeze pe cursanți să-l extindă la ceea ce au spus sau au scris.

Concluzii

Așadar, pentru a încheia, am acoperit acum fiecare dintre etapele învățării incipiente a limbii, acum depinde de dvs. să aflați nivelul cursantului folosind acest ghid. Odată ce le-ați identificat nivelul, puteți utiliza stilul de interacțiune și tipul de întrebare adecvate pentru a cultiva abilitățile de achiziție a limbilor străine. Prin reducerea anxietății lor, veți reduce nivelurile de frustrare pentru ambii și, deși eficiența și lipsa de partajare a unui limbaj comun suficiente sunt de natură oximoronică, veți reuși să realizați o interacțiune în timp util, așa cum este posibil, date fiind variabilele.

Capitolul 5. Metode nonformale de introducere a culturii și a limbajului

Competențele privind metodele non-formale de introducere în cultură și limbă nu sunt dobândite automat: trebuie recunoscute, practicate și menținute pe parcursul vieții. Profesorii laici pot juca un rol crucial în urmărirea obiectivelor și valorilor de bază susținute de instituțiile europene în promovarea învățării nonformale în afara școlilor și universităților, în special în activitatea pentru tineret și în toate formele de servicii voluntare și civice.

În general, instituțiile europene au încurajat statele membre să promoveze educația nonformală și angajamentul și contribuția tinerilor la valorile care stau la baza dialogului intercultural. Grupurile de tineret și centrele comunitare sunt într-adevăr pilonii coeziunii sociale.

Capitolul 5 oferă profesorului laic cunoștințe culturale, atitudini și abilități necesare pentru a asigura transferul cunoștințelor către ținta finală (migranți/refugiați) și pentru a le permite să obțină o participare activă și deplină în societate.

Cultura este comunicare și prin învățarea procesului de comunicare în propria cultură și în altă cultură, beneficiarii pot recunoaște și înțelege o vastă regiune neexplorată a comportamentului uman.

Căile de învățare interculturală pot fi proiectate și promovate pentru o mai bună înțelegere a culturilor din societățile moderne, pentru o capacitate mai mare de comunicare între oameni din diferite culturi, pentru o atitudine mai flexibilă în contextul diversității culturale din societate și pentru o mai bună capacitate de participare la interacțiunea socială.

Subiectele abordate în acest capitol îl situează pe celălalt în centrul relațiilor, încurajând o interogare continuă a presupunerilor, a lucrurilor considerate în mod normal ca fiind sigure și o deschidere constantă către necunoscut, pe lângă încurajarea empatiei dintre oameni.

Unitatea descrie șansele, obstacolele, percepțiile și stereotipurile care vizează să ne privim prin diferiți ochi.

Activitățile non-formale (cum ar fi jocuri de simulare, jocuri de rol, energizatoare, etc.) sunt prevăzute pentru ca profesorul laic să faciliteze dezvoltarea grupului și înțelegerea diferențelor, precum și să declanșeze o atmosferă de cooperare cu beneficiarii finali și să exploreze potențialele și creativitatea, să se angajeze în dialoguri pe teme profunde și sensibile cu privire la valorile și obiceiurile culturale.

Abordarea teoretică:

Consensul european solid privind metodele non-formale de introducere în cultură și limbă este demonstrat prin diverse acorduri, recomandări, declarații și opinii ale organizațiilor internaționale și locale.

UNESCO, de exemplu, susține mai multe publicații despre sinergiile dintre educația formală și nonformală și enumeră bune practici, informații și probleme de planificare cu privire la educația nonformală. Publicațiile UNESCO sunt prevăzute în ghidul ”Cetățenie, democrație și învățare de-a lungul vieții”.

De asemenea, Agenția Executivă pentru Educație, Audiovizual și Cultură (EACEA) susține cauza prin mai multe instrumente de activități de învățare non-formale pentru educația civică și participarea tinerilor; împreună cu SALTO-YOUTH care oferă resurse de **învățare non-formală pentru cei care lucrează cu tinerii și liderilor din domeniul tineretului**.

Reperele sunt Recomandarea COE 1437 (2000) și Recomandarea 8 (2003) a Comitetului Miniștrilor către statele membre privind promovarea și recunoașterea educației/învățării non-formale a tinerilor, precum și manualul pentru facilitatorii în educație non-formală axat pe învățare interculturală, etică și valori, inclusiv programe și metodologii de cursuri de formare pentru facilitatori. În plus, recomandarea Consiliului din 20 decembrie 2012 privind validarea învățării nonformale și informale; și documentul Pathways al parteneriatului dintre Comisia Europeană și Consiliul Europei în domeniul tineretului, în cooperare cu Centrul de resurse de formare și cooperare SALTO și Forumul european pentru tineret cu privire la declarația și planul de acțiune pentru recunoașterea educației nonformale și a unei strategii reînnoite.

Domino este un alt instrument care oferă asistență celor care lucrează la proiecte de educație în grupuri inter pares, cu scopul de a îmbogăți dialogul dintre și între tineri și adulți.

În cele din urmă, Centrul European pentru Dezvoltarea Formării Profesionale (Cedefop) cooperează cu Comisia Europeană și cu statele membre pentru a dezvolta sisteme de validare prin actualizarea și găzduirea inventarului european privind validarea învățării nonformale și informale; diseminarea și dezvoltarea în continuare a orientărilor europene privind validarea (a se vedea liniile directoare europene 12/2015); pilotarea vizualizării datelor și crearea unei baze de date europene pentru validare; realizarea de studii de caz și tematice și asistarea Comisiei și a țărilor în organizarea de activități de învățare inter pares (PLA) și ateliere.

Abordarea pedagogică: Capitolul 5 va acoperi definiția ”Modelului de cultură Iceberg”, ”Componentele de comportament ale culturii”, stereotipurile și ajustarea culturală. Scopul general al capitolului este de a introduce conceptele și definițiile principale ale culturii, sensibilitatea interculturală, diferențele culturale și ilustrările stereotipurilor.

Capitolul își propune să definească, de asemenea, competențele interculturale, înțelegerea contextului și modul de interacțiune cu diferite culturi. Obiectivul general este de a recunoaște și analiza provocările interculturale, de a înțelege mai bine diferențele culturale și de a încuraja cooperarea între culturi.

Modelul interactiv de comunicare și stilurile de gestionare a conflictelor vor face obiectul unui accent special pentru a adapta comportamentele și stilurile de comunicare la un context specific.

În cele din urmă, capitolul enumeră metode neconvenționale de introducere în cultură și limbă: exerciții ca sursă de diversitate și îmbogățire culturală pe care ”profesorii laici” le-ar putea învăța și aplica cu beneficiarii finali.

Concluzie: Atunci când lucrează la educație nonformală, profesorii laici oferă un spațiu în care participanții învață unii de la alții, din schimburi și interacțiuni, precum și din emoțiile și experiențele lor. Făcând acest lucru, noile spații și potențialul de dialog și respect pentru ceilalți devin realitate.

Învățarea nonformală și predarea competenței interculturale sunt esențiale pentru cultura democratică și coeziunea socială. Într-adevăr, dialogul intercultural este esențial pentru construirea unui nou model social și cultural pentru o Europă în schimbare rapidă, care să permită tuturor să se bucure de drepturile omului și libertățile fundamentale. Aceasta implică responsabilități mari pentru autoritățile publice de la toate nivelurile, pentru asociațiile societății civile și pentru toate celelalte părți interesate. Cooperarea interinstituțională este crucială.

Recomandări:

- Competențele interculturale ar trebui să facă parte din educația civică și pentru drepturile omului: autoritățile publice competente și instituțiile de învățământ ar trebui să utilizeze pe deplin descriptorii competențelor cheie pentru comunicarea interculturală în conceperea și implementarea programelor de studii la toate nivelurile, inclusiv a programelor de educație pentru adulți.
- Programele de formare pentru ”profesorii laici” trebuie să prevadă strategii de educație nonformală pentru a gestiona noi situații apărute din diversitate, discriminare și marginalizare și pentru a le rezolva în mod pașnic; precum și să încurajeze o abordare globală a vieții pe baza democrației și a drepturilor omului și să creeze o comunitate.
- Metodele de a atinge obiectivele învățării interculturale evoluează într-o abordare de învățare experiențială. Atunci când selectează metode, facilitatorii trebuie să țină seama de nevoile participanților și obiectivele de învățare, precum și preferințele și abilitățile lor în calitate de facilitatori, dar și de mediul și timpul de alocat, împreună cu resursele și cadrul.
- Trebuie dezvoltate instrumente de asigurare a calității (indicatori și instrumente de evaluare), luând în considerare dimensiunea interculturală; precum și necesitatea evaluării de către educatorii nonformali prin metode nonformale.
- Pluralismul, toleranța și viziunea amplă s-ar putea să nu fie suficiente: este nevoie de un efort activ, structurat și împărtășit în gestionarea diversității culturale.

Consolidarea dialogului intercultural pentru a promova valorile noastre comune de respectare a drepturilor omului, a democrației și a statului de drept și, prin urmare, de a favoriza o mai mare unitate europeană, este o responsabilitate comună a tuturor părților interesate.

Capitolul 6: Identificarea și evaluarea competențelor profesorilor laici

Acest articol reprezintă un punct de vedere al profesorului/educatorului, un profesor care a absolvit Facultatea de Limba și literatura română cu specializarea româno-engleză, cu gradul II didactic și 10 ani de experiență profesională în învățământul preuniversitar și care a participat și la proiectele și programele naționale. Acest studiu prezintă evoluția educației românești din perspectiva procesului didactic și nu numai, în special în ceea ce privește metodele pedagogice.

M-am oprit asupra acestui subiect, deoarece metodele educaționale utilizate în învățământul românesc pot contribui mai mult la modernizarea învățământului care este acum în plin proces de inovare. Calea pe care educația va avansa depinde de relația dintre profesor și elev, deoarece ambii își pun amprenta asupra procesului educațional, se formează reciproc și își pot schimba mentalitatea.

Elevilor noștri nu le lipsește creativitatea, iar în ceea ce privește inovația, profesorii sunt obligați să vină cu elemente care le sunt cunoscute, elemente care fac parte din mediul lor de viață; prin urmare, metodele de predare-învățare-evaluare trebuie îmbunătățite pentru a depăși barierele de comunicare care decurg din creșterea standardelor de evoluție tehnologică și modificările așteptărilor studenților. Metodele și mijloacele tradiționale de învățământ stau la baza sistemului de învățământ, acestea fiind absolut necesare pentru a putea dezvolta metode și mijloace moderne.

Nimic nu poate fi îmbunătățit și adus la standarde mai ridicate dacă modul său de funcționare nu este cunoscut, modul în care a fost proiectat și, nu în ultimul rând, utilitatea acestuia. Același lucru se întâmplă și cu sistemul de învățământ.

Noul ideal de învățământ este inspirat din modelele țărilor europene precum Germania, Suedia, Finlanda, Danemarca, Norvegia sau după modelul sistemului american, mediatizat prin serialele sau filmele atât de răspândite în mass-media. Dar pentru că idealul educațional are o proiecție nouă, obiectivele pe care un profesor își propune să le atingă, se schimbă. În procesul de învățământ vechi, accentul a fost pus pe ceea ce profesorul face, elevii putând primi informații pe care le pot asimila, fără a le folosi practic sau fără a fi absolut necesare în viața lor de zi cu zi.

Încet, procesul educațional a suferit transformări, cauzele fiind multiple: implicarea emoțională a cadrelor didactice care au observat dificultățile de învățare ale elevilor care doreau să asimileze cunoștințe, dar au un ritm de lucru mai lent sau diferit, lipsa de interes a unor elevi față de anumite informații și interesul altora; și de aici a apărut nevoia de muncă diferențiată; lipsa motivației elevilor, lipsa de utilitate a informațiilor asimilate în viața de zi cu zi, apariția gadgeturilor și televizoarelor cu grilă diversificată, fără un program specific, exercitarea fără restricții a libertății de exprimare, inclusiv libertatea de publicare și mass-media.

Toți acești factori și mulți alții care au derivat din nevoile reale ale educatorilor, au dus la dezvoltarea unui proces de învățare centrat pe elev, pe nevoile și necesitățile sale, pe ceea ce poate face și ceea ce vrea să facă, în propriul său felul și trăsăturile specifice ale personalității sale unice. Acestea fiind spuse, este necesar să enumerăm cele mai populare metode de

predare, pornind de la cele tradiționale, pentru a încheia cu metodele moderne, văzute ca o alternativă interactivă la cele tradiționale.

Mai jos, prezentăm o viziune diferită care propune o reevaluare a tuturor metodelor tradiționale (nu numai metodele de evaluare), din punctul de vedere al caracterului pasiv pe care îl au elevii. Propunem utilizarea strategiilor activ-participative, fără a le despărți de cele tradiționale, deoarece acestea marchează un nivel superior, în spirala de modernizare a strategiilor didactice.

Clasificarea metodelor și tehnicilor de grup interactive în mai multe grupuri mari de metode după funcția principală de predare:

Metode de predare-învățare: predare reciprocă, metoda Jigsaw (Mozaic), lectură cuprinzătoare, STAD (Divizia de realizare a echipelor de studenți), metodă de învățare în grupuri mici; TGT (Echipe/Jocuri/Turnee) - metoda turneelor pe echipe, metoda schimbării perechilor (cercuri cu perechi partajate), metoda piramidelor, învățarea dramatizată.

Metode de fixare și sistematizare a cunoștințelor și verificării: hartă cognitivă sau hartă conceptuală, lanțuri cognitive, hărți *os de pește* (*schelet de pește*), diagrama cauzei și efectelor, Harta păianjen - Webs, Lotus Blossom Technique, metoda RAI, cartele ușoare.

Metode de soluționare a problemelor prin stimularea creativității: Brainstorming, starbursting, Pălăriile gânditoare - Edward de Bono, carusel, multivoting, masă rotundă, interviu de grup, studiu de caz, incident critic, controverse creative, fishbowl (tehnica acvariului), tehnică focus grup, Patru colțuri , grupuri buzz, metoda Delphi, etc

Metode de cercetare de grup: subiect sau proiect de cercetare de grup, experiment de echipă, portofoliu de grup.

Clasificarea metodelor (inter) active:

Istoric, metodele pot fi clasificate în metode tradiționale și metode moderne sau alternative.

- metode și instrumente tradiționale de evaluare: teste orale, teste scrise, teste practice
- metode și instrumente de evaluare complementare: observarea sistematică a studenților, investigarea, proiectul, portofoliul, subiectul temelor, subiectul activității în clasă, autoevaluarea.

Cele trei categorii de metode de evaluare:

- metode bazate pe acțiuni: exercițiu, lucru de laborator, lucru de atelier, activitate cu carte;

- metode iconice: demonstrație, observație, călătorii, vizite;

- metode simbolice: expunere, conversație.

O altă clasificare care distinge metodele și instrumentele de evaluare:

Metode și instrumente tradiționale:

1. Probele orale: conversația de verificare (prin întrebări și răspunsuri); cu suport vizual; redare (reluare); descriere și reconstrucție; descriere / explicație / formare; completarea dialogurilor incomplete.

2. Dovezi scrise: extemporale (teste neanunțate); activitate independentă în clasă; testare planificată (anunțată); teme pentru acasă; Test.

3. Teste practice: realizarea de obiecte; efectuarea unor experimente sau lucrări experimentale; întocmirea de schițe, grafice; interpretarea unui anumit rol; promovarea unor evenimente sportive

Metode și instrumente complementare:

- observarea sistematică a activității și comportamentului elevilor; anchetă; proiectul; portofoliu; autoevaluare.

Concluzii

Indiferent de criteriile conform cărora se realizează clasificarea sau tipul metodei, pentru a fi aplicabile la nivelul predării/educației, acestea trebuie să motiveze elevul să conducă ulterior la o activitate de evaluare corectă, transparentă și obiectivă.

În concluzie, metodele moderne nu se află într-o concurență continuă cu cele tradiționale, dimpotrivă, alternanța și combinarea lor duc la o abordare educațională bună.